

Inte din hemlighet

"Jag svär, Josefin sa att Emelie vill ha dig." Det var svårt att höra Jack över den höga musiken, och det var en lättnad. På så sätt kunde jag ignorera honom utan att orsaka ett allt för stort argument. Under de senaste veckorna hade Jack försökt få ihop mig med Emelie, trots mitt fortsatta motstånd. Det var hans flickvän Josefin som hade satt idén i hans huvud, och sen dess hade det varit Jacks främsta mål att få mig i säng med henne. Det var absolut inget fel på Emelie, jag hade känt henne länge och hon var en fantastisk vän. Problemet var att jag inte var singel. Detta visste såklart varken Jack, Josef eller någon annan. Jag kunde inte berätta för någon utan att riskera min status i klassen. Just nu var jag en av de populära killarna, men om alla visste vem jag varit ihop med de senaste tre månaderna skulle det nog förändras snabbt.

När jag vände blicken från Jack och tittade ut över folkmassan som samlats i den mycket vackert dekorerade idrottshallen fastnade mina ögon vid Milo. Våra ögon möttes och en varm känsla spred sig inom mig. För en sekund kändes det som att vi var ensamma i världen, som att en atombomb plötsligt förvandlat alla andra till damm och kvar stod bara vi. För en sekund var jag redo att springa tvärs över salen, lyfta upp honom och kyssa hans mjuka läppar och aldrig sluta.

Men endast för en sekund. Verkligheten kom snabbt tillbaka och jag fick nöja mig med att le lite åt hans håll. Som svar fick jag endast en menande blick, följt av en nickning mot mina kläder. En våg av skam slog genast över mig. I min säng, som egentligen var alldeles för liten för två killar på över 180 cm, hade vi kvällen innan legat och planerat dagen. Vår första skolbal som ett par. Vi skulle ha matchande svarta kostymer med röda slipsar och ingen skulle misstänka något. Så långt någon visste kände vi inte ens varandra. Men vi visste. Och även om vi inte skulle kunna gå till balen tillsammans kunde vi iallafall titta på varandra och veta att vi hörde ihop.

Men när jag stod framför spegeln innan jag åkte fick jag panik. Tänk om någon fattade. Jag kunde inte ta den risken. Det slutade med att jag tog på mig ett par jeans och en grå hoodie istället. Det var ju inte som att någon från laget tänkte ha kostym på sig iallafall. Nu ångrade jag mig. Besvikelsen i Milos blick gick inte att ta miste på, även om han försökte sig på ett leende. Att se min killes ansikte utan ett äkta leende var ovanligt, och att jag hade orsakat det fick mitt hjärta att spricka. Med svansen mellan benen vände jag mig tillbaka till Jack och Josef som fortfarande pratade om Emelie. "Men vad är det ni inte förstår? Jag gillar inte henne, det spelar ingen roll vad ni säger." Mitt försök att sätta stopp för dem var lönlöst, vilket jag borde ha förstått. När Jack bestämt sig för något blir det så, punkt. Det var en egenskap som är väldigt användbar på fotbollsplanen, men som hans bästa vän blev den irriterande ganska snabbt.

"Vem har sagt något om att gilla henne? Hon är assnygg och desperat. Det är ju en win-win. Hon får vara med dig och du får äntligen ligga" Josef stämde in: "Jag fattar inte att du fortfarande inte gjort de med någon, *alla* tjejer vill ha dig. Börjar fan nästan tro att du är böj." Orden var som pistolskott. För alla runtomkring var de snabbt över, men för den som blivit träffad kändes det som slutet. Alla skrattade och fortsatte prata. Jag log och skrattade avlägset även jag, men inombords kände jag bara ett växande tomrum.

Plötsligt stod hon där. Jag visste inte vem som hade hämtat henne, troligtvis Josefin, men det spelade ingen roll. Emelie log försiktigt och rodnade lite när jag tog ögonkontakt med henne. Utan någon förvarning tog hon ett steg framåt och kysste mig. Jag för chockad för att göra något, utan stod bara där och lät henne hållas. Efter några sekunder märkte Emelie att jag inte kysste henne tillbaka och backade, generad. Jack gav mig en vass blick som jag inte hade tid att besvara, för just då såg jag Milo stå vid fotbollsmålet på andra sidan salen och stirra på mig, innan han vände på klacken och rusade ut genom dörren till korridoren.

Jag måste följa efter. Efter att hastigt ha ursäktat mig begav jag mig mot dörren. Bakom mig hörde jag hur Josefin försökte lugna Emelie som nu grät. *Vad hade hon att gråta för? Det var ju inte hon som nyss blivit kysst utan att bett om det.*

Väl ute i korridoren sågs Milo inte till någon stans. *Musikrummet* tänkte jag direkt. Det var där vi alltid träffades under skoltid, eftersom rummet alltid stod tomt under lunchrasterna. Dessutom hade jag dåliga betyg i musiken, så att säga att jag skulle gå dit och träna var en trovärdig ursäkt.

I saccosäcken i hörnet satt han hopsjunken. Aldrig hade jag sett hans vackra gröna ögon se så mörka och blanka ut. Spåren av tårar syntes längst högra kinden, men samtidigt hade han rynkor mellan ögonbrynen, något han endast fick när han var väldigt koncentrerad eller väldigt arg. Jag tänkte tillbaka på tiden innan vi var ihop. Tiden då jag satt mittemot honom i klassrummet. Det var just hans livliga ansikte som först fått mig att dras till honom. Rynkorna mellan ögonbrynen när vi skrev prov, smilgroparna och den lätta rodnaden varje gång vi fick ögonkontakt och det något sneda leende som nu blivit min främsta källa till glädje i livet. Men nu syntes varken ett leende eller någon rodnad till. Bara ilska och tårar. Och det var på grund av mig.

Med fötter tunga som bly tog jag några steg mot hörnet där Milo, min vackra, underbara Milo, satt. Jag öppnade munnen för att säga något, vad visste jag inte men det skulle jag säkert komma på allt eftersom. Men jag blev avbruten när han reste sig upp och, med en höjd röst jag aldrig tidigare hört sa: "Jag är så jävla trött på dig just nu. Vet du hur det känns att vara en hemlighet? Någon den man älskar skäms över? Och ja, jag sa älskar för det är det jag gör. Jag älskar dig, Isak. Och det kommer jag nog alltid att göra men om jag ska fortsätta vara din hemlighet kommer jag inte att klara det. Jag har inte sagt något, för jag vet hur svårt det här är för dig. Jag har varit där för dig varje gång du behövt stöd efter någon av killarna sagt något skevt. Men att se dig gå från den Isak jag älskar till den falska Isak, alla andras bild av Isak, gör så otroligt ont. Och vet du vad som är ännu värre? Att veta att allt det här är i onödan. Du är för rädd för att förlora din plats i den fuckade hierarkin vi har på den här förjävliga skolan att du inte ser att din plats inte är bra för dig. Du hör inte hemma med mobbare och gangsters, för jag känner den riktiga Isak och det är inte den personen du uppträder som när du är med Jack och Josef och alla andra. Du bevarar vår hemlighet för att behålla en plats du inte hör hemma i. Så nu måste du bestämma dig. Jag vägrar vara din hemlighet längre. Ska du vara ditt sanna jag eller fortsätta spela denna teater du har spelat i flera år nu? Väljer du att fortsätta spela får du göra det själv. Väljer du den lätta vägen kommer vi inte att prata igen. Och det gör ont att säga, men så är det." Med det gick han ut genom dörren och stängde den. Kvar med tystnaden och skammen stod jag.

I brist på bättre idéer satte jag mig i saccosäcken. Den var fortfarande varm efter att Milo suttit där och jag hade gett vad som helst för att han skulle sitta där med mig. När jag tänkte över vad han hade sagt förstod jag att det stämde. Såklart det stämde. Milo var den person i den här världen som kände mig bäst, så vem bättre än han att lägga ut alla mina osäkerheter, funderingar och rädslor framför mig. Han hade tvingat mig att konfrontera känslor jag aldrig tidigare vågat, och det var läskigt. Skräckinjagande till och med, men också en chans att reda ut mitt krångliga nät av lögner och hemligheter en gång för alla.

Det var där, inne i musikrummet, jag tog beslutet som skulle förändra resten av mina tonår. Jag insåg att den person som betydde allra mest för mig var på väg att försvinna ur mitt liv, bara för att jag var rädd. Om jag inte hade Milo, vad hade jag då? Hur hade jag kunnat tro att han skulle stå ut med hemligheterna hur länge som helst? När hade jag ens tänkt berätta för någon? Jag visste inte mycket, men en sak visste jag: att rädda min relation med Milo var värt vilket pris det än fick. Om jag förlorade den skulle allt annat i mitt liv förlora sin mening.

Med lätt darrande ben reste jag mig upp och gick mot toaletten. Jag behövde få kallt vatten i mitt ansikte, helst en hel sjö. I spegeln såg jag som vanligt Isak. Vad jag inte kunde se var mig själv. Den Isak som stod i spegeln var en konstruerad robot-version, som min rädsla styrde inifrån. Jag hade aldrig tidigare sett det som ett

problem, det var bara vad jag behövde göra för att se bra ut i alla andras ögon. Men Milo hade fått mig att inse att det enda som betyder något är vad *mina* ögon ser. *Från och med nu ska jag alltid vara den Isak jag faktiskt är*, lovade jag mig själv.

Det är inte lätt att dekonstruera en 16 år gammal fasad, som jag varje dag byggt högre och högre. Men någonstans måste man börja. Jag tog mig in till balen igen. Nu spelades en långsam kärlekslåt, och jag såg honom stå mitt på dansgolvet. Mina ben gjorde allt för att stoppa mig, men min hjärna hade bestämt sig. Långsamt men bestämt gick jag mot mitten av hallen. Det gick att skimra en glimt av hopp i Milos ögon när jag närmade mig. Nu var det bara två meter som skilde oss åt, och våra ögon var som fastlåsta i varandra. Vi var praktiskt taget ensamma på dansgolvet, alla verkar tycka att tryckare är lite gammaldags. Jag kände hur fler och fler blickar riktades åt mitt håll, och min puls steg för varje sekund. *Kan hjärtat explodera av att pumpa för fort?* De två sista stegen fram kändes som att de tog en evighet, men de varade nog endast ett ögonblick. *Djupa andetag. Andas in, andas ut.* Jag tog Milos mjuka händer i mina och drog honom tätt intill mig. Musiken tystnade, det enda som hördes var mina klasskamraters tysta viskande tillsammans med mina och Milos nu synkade andetag. *In och ut, in och ut.* Jag lag min högra hand på min pojkväns midja, den vänstra var fortfarande hoptvinnad med hans. Efter ännu ett djupt andetag lutade jag mitt huvud framåt och kysste honom.